

Roses liv i dag

“Se på Rose, hun klarede det”

Nigerianske Rose blev handlet til prostitution, da hun var 17 år. For præcis et år siden fik hun asyl – som det første afrikanske offer for trafficking nogensinde. Nu er hun på vej til lyn-integration i Danmark

“Jenny!”. Der er én, der kalder på Rose. Det er januar 2008. På Rådhuspladsen, en meget tidlig morgen - næsten nat. Rose er på vej på job. Hvem kalder nu? Og Jenny? Det hed Rose, da hun gik i Istedgade. Hun bruger det aldrig mere.

Men så ser hun, hvem der kalder: Det er Lisa!

Rose og Lisa var engang veninder. De holdt sammen, da de begge trak på Vesterbro. Og holdt kontakt, da Rose stak af og skjulte sig hos Christian. Lisa blev i gaden hos sin mama. Men hun vidste godt, hvor Rose var gemt. Hun kom hos Christian nogle gange – sad og snakkede lidt. Så blev hun vist ud af landet, og Rose har ikke set hende siden.

Nu er Lisa her igen. I Danmark – og på gaden: “Hvor er Christian? Kan jeg tale med ham?”, spørger hun. Lisa står dér i sit tynde tøj. Rose har cowboybukser på med gamacher indenunder. Dynejakke, tykke støvler. De snakker kun et øjeblik. Så skal Rose med bussen videre.

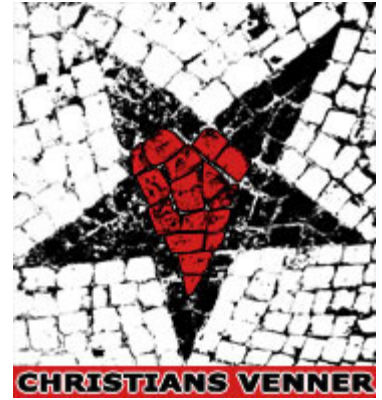
“Jeg havde ondt af hende” fortæller Rose om mødet, “jeg ville have, at hun skulle have mit liv”. Lisa er et gensyn med en tid, som er forbi for Rose. Men mødet bringer minderne tilbage.

Rose husker, da hun selv fik hjælp engang. Og hun tænker på den vej, som hun har gået siden.

LAD DET SKE MIG...

“Gud, send én som vil hjælpe mig. Lad den person finde mig, hvor jeg er”. Rose er meget troende. Hun fortæller, at hun hele tiden kaldte på Vorherre, da hun stod på Istedgade – før hun mødte Christian.

Rose bad altid Gud om at sende en person, som kunne hjælpe. Det var derfor, hun gik med Christian; den nat for mere end tre år siden, hvor han fandt hende, mens hun sad og græd ved bussen. Og det var også grunden til, hun kom tilbage til hans lejlighed – definitivt, med sine nettoposer, et par dage senere. Rose satsede på, at Christian var hendes engel.

Men hun havde heller ikke noget valg.

"Smerter, ingen læge, alle afstraffelserne". Rose husker det endnu. "Det hele sad heroppe", hun sætter hånden ind mod halsen. "Lad ske, hvad der vil ske". Det var hendes tanke, før hun talte ud om trafficking og tvang til Christian: "Jeg kunne ikke mere. Jeg havde brug for flere skuldre til at bære det med mig".

Rose fik de ekstra skuldre. Både i de første nætter da hun lukkede op og talte. Men også efter: I de lange, svære måneder med politi, asyl og trusler. "Christian gav mig mod og styrke til at blive ved", fortæller Rose. Og han viste vejen til de rette mennesker: Advokat, psykolog, Røde Kors og nye venner: "De bar det alle med mig, og de støttede mig, så jeg blev stærkere".

ROSES GRUNDLOV

"Danmark er et demokratisk samfund... Alle kan tænke, tale og skrive frit... Den enkeltes personlige frihed og ligeværd er grundlæggende". Da Rose får varigt ophold i juni sidste år, giver kommunen hende en pjece. Christian læser op fra Medborger i Danmark. For Rose er teksten ikke bare floskler eller tomme ord.

Rettigheder. Dét er nyt, sådan var det ikke på gaden. Rose tager det virkelig til sig: Det er hendes ret at sige, hvad hun vil – og at sige fra. Rose begynder at forstå, at hun faktisk er som alle andre: "Det står jo i papiret fra kommunen", siger hun, "i de danske love".

Pligter er et andet mantra i det samfund, Rose pludselig møder. Du skal være afrikansk og stolt – men du skal tænke som en hvid. Rose har hørt det 100 gange, for Christian siger det hele tiden. Det tager tid at lære, hvad han mener: "Ring til dem og sig, at jeg er alene, jeg skal ikke betale skat", beder hun Christian, da hun får sin første løn.

Men det siver efterhånden ind. "Ingen rettigheder uden pligter, ingen pligter uden rettigheder": Christian taler om gensidigheden i systemet.

Roses nye syn på verden er farvet af den aforisme, hun har lært: Vær fair og ærlig, ikke doven. Så får du respekt og frihed med i købet.

VED EKSEMPLETS MAGT

Det er på grænsen til rigtigt. Men Rose tager sit princip om pligt og rettigheder helt alvorligt: Hun har et job. Det er ikke verdens bedste. Men hun møder altid op. Hun snyder ikke: Alting bliver betalt til tiden.

Derfor finder hun sig heller ikke i bedrag. Hun tager konflikten, hvis den kommer, for eksempel på sit job: "Jeg er blevet brugt til meget", siger Rose. Men ikke længere. Hun siger stop, hvis chefen presser eller taler grimt. For når Rose passer sit, så kræver hun at få en ordentlig tone.

Ordentlighed. Respekt. Rose er i en proces, og hun har et knivskarpt fokus: Det handler om at fatte Danmark. Hun vil blive ved at lære mere. Derfor gælder Roses regler også socialt: Hun vil helst se mennesker med ambition, fra gode hjem og med en ordentlig baggrund.

Det betyder, hun må skære fra: Hun vil ikke bo i ghetto, og hun prioriterer danske venner.

Det lyder hårdt. Men det er ikke fordi, at Rose har glemt sin fortid – tværtimod. Hun gør det faktisk for at hjælpe. "Se på Rose, hun klarede det". Sådan ønsker hun, at danskerne skal tænke. Folk skal se, hun gør det rigtige. Så når den næste kommer, vil de sige: "Lad os give den person en chance".

ANONYM I REDEN

Alting er forandret, da Rose møder Lisa – den dag i januar på Rådhuspladsen: Den ene står dér i sit varme tøj, i frihed og med selvtillid. Den anden beder om hjælp, hun er tynd og kold. Og selvfølgelig vil Rose hjælpe: "Hvis det står i min magt", som hun siger til Lisa. Hun giver hende Christians nummer.

Det er alt, hvad Rose kan gøre – nu. For alle sår er ikke helet, selv om hun er kommet langt. "De holder mig nede!". Rose kan stadig vågne op og råbe dén slags ting om natten. Hun får nogle gange lange flash backs og har mørke stunder. Det sker især, når hun bliver konfronteret med sit gamle liv.

Alligevel har Rose en mission. Hun beretter om den med en stille stemme: En dag vil hun gå ned i Reden. Sidde lidt i varmestuen. Bare være der, når kvinderne fra gaden henter kaffe. Når de kommer, vil hun rejse sig og sige noget til dem.

Hvad vil du sige?

"Jeg vil tale til de piger, som er i min gamle situation. Jeg vil sige, at de skal forlade deres bagmænd. Det liv, de lever, er ikke et godt liv. De burde leve et normalt liv. Jeg ved, de tror, at de er bundet til det, men de skal lægge det fra sig og rejse sig. Jeg tror, de vil høre på mig, hvis jeg siger det".

Men hvordan skal de gøre det?

"De skal gøre sig fri ved at møde de rigtige mennesker. I vil hjælpe dem".

En dag vil Rose gå derned. Hun er ikke klar endnu. Men snart.